

Sygn. akt. IV Ka 1108/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Lesiewska

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka (sprawozdawca)

SO Małgorzata Bonisławska-Kania

Protokolant sekr. sądowy Anna Jagieło-Pick

przy udziale Jerzego Koźmińskiego - Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2015 roku

sprawy **T. R.** s. J. i E. ur. (...) I.

oskarżonego z art. 178 a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 13 sierpnia 2014 roku sygn. akt VI K 403/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności przyjmuje przepis art. 69 § 4 kk i art. 70 § 1 punkt 1 kk; utrzymuje wyrok w pozostałej części; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

.

Sygn. akt IV Ka 1108/1408

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 13 sierpnia 2014 roku sygn. akt VI K 403/13 T. R. został uznany z a winnego popełnienia czynu z art. 178A § 4 kk polegającego na tym, że w dniu 4 lipca 2013 roku w I. na ulicy (...) kierował w ruchu lądowym samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości z wynikami; I- 1,47 mg/l, II – 1,56 mg/l, III – 1,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc prawomocnie skazanym wyrokiem sądu rejonowego w Inowrocławiu sygn. akt VII K 563/09 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk i na podstawie art. 178a 4 kk skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 §1 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat.

Na podstawie art. 71 §1 kk wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych jedna stawka.

Na podstawie art. 49 § 2 kk orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 42§ 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 1i 3 kpk prokurator zarzucił:

- obrazę prawa materialnego tj. art. 69 § 4 kk poprzez jego niezastosowanie, a błędne przyjęcie wobec oskarżonego jako podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności art. 69 § 1 kk, w sytuacji gdy oskarżony dopuścił się czynu z art. 178a § 4 kk.
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, podlegający na błędnym ustaleniu, iż w stosunku do T. R. istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca wymierzenie skazanemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podczas gdy należyta ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Stawiając te zarzuty prokurator wniósł o zmianę wyroku:

- w punkcie 2 poprzez usunięcie z podstawy prawnej orzeczenia o warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności przepisu art. 69 § 1 kk i w to miejsce powołanie art. 69 § 4 kk ,
- orzeczenie wobec oskarżonego T. R. kary pozbawienia wolności na podstawie art. 178a § 4 kk kary 10 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia i utrzymanie w mocy wyroku w pozostałej części.

Na rozprawie odwoławczej prokurator zmodyfikował zarzuty i wnioski apelacji i podtrzymał jedynie zarzut obrazy prawa materialnego i wniosek o zmianę podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje.

Apelacja prokuratora po jej zmodyfikowaniu zasługiwała na uwzględnienie.

Stwierdzić w pierwszym rzędzie należy, że w ocenie sądu odwoławczego - sąd pierwszej instancji w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, po czym poczynił trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony T. R. dopuścił się przypisanego czynu. Lektura uzasadnienia wskazuje, że sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., należy stwierdzić co następuje w odniesieniu do zarzutu obrazy prawa materialnego.

Słuszny był zarzut obrazy prawa materialnego podniesiony w apelacji prokuratora, a dotyczący obrazy art. 69 § 4 kk w odniesieniu do oskarżonego w odniesieniu do T. R..

Zarzut obrazy prawa materialnego jest słuszny gdy stanowi samodzielną podstawę odwoławczą, polega zaś na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Obraza prawa materialnego zachodzi tylko wtedy, gdy nastąpiła błędna wykładnia danego przepisu, albo został zastosowany przepis niewłaściwy lub pominięto obligatoryjne.

W realiach niniejszej sprawy oczywistym jest, że w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178 a 4 kk na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania podstawą prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu jest art. 69 § 4 kk, a nie jak błędnie przyjął sąd meriti art. 69 § 1 kk.

Doszło więc do wydania wyroku z obrazą prawa materialnego, co zarzut prokuratora w tym wyłącznie zakresie czyni skutecznym, w konsekwencji czego sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 wyroku, związanego z warunkowym zawieszeniem orzeczonej wobec T. R. kary pozbawienia wolności przywołał art. 69 § 4 kk i 70 § 1 pkt 1 kk.

Z uwagi na to, że prokurator nie podtrzymał zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych sąd odwoławczy nie widzi potrzeby czynienia rozważań w tym zakresie.

Wystarczającym jest stwierdzenie, że co do kary sąd meriti rozstrzygnięcie w w tej omawianej materii uczynił, respektując zasady wymiaru kary i nie wykroczył poza swoje uprawnienia w zakresie swobodnego kształtowania sędziowskiego wymiaru kary. Kara w ostatecznym swym wymiarze została ukształtowana uwzględniając wszystkie okoliczności tej sprawy, jest adekwatna w stosunku do winy i społecznej szkodliwości czynu jakiego się dopuścił T. R. i spełnia cele kary tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej, czyniąc zadość wymogom kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych wszystkich względów sąd odwoławczy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 636 § 1 i art. 624 § 1 kpk.